

МЕГЪН МАРЧ
КЪСМЕТЪТ НА
дявола

КНИГА ВТОРА ОТ ТРИЛОГИЯТА „ФОРДЖ“

Превод от английски език
Николина Тенкеджиева

Уо

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Luck of the Devil*

Copyright © 2018 by Meghan March LLC

All rights reserved.

Превод Николина Тенекеджиева

© Егмонт България, 2020

Редактор Габриела Кожухарова

Коректор Ина Тодорова

Дизайн и илюстрация на корицата Златина Зарева

Предпечат Студиото на А

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2020

Тираж: 2000 бр.

ISBN 978-954-27-2430-8

1

ФОРДЖ

Преди двацет и пет години

Придържах счупената си ръка и се промъквах между товарните контейнери, подредени досущ като кубчетата лего, които имах глупостта да поискам от Дядо Коледа, когато бях на шест. Чичо Рубен намери писмото и се смееше със сълзи, докато четеше желанията ми.

*Ботуши, чарани, топло палто и лего.
Моля те, донеси нещо хубаво и на чичо Рубен,
за да спре да наранява леля Дора.*

Смехът на чичо Рубен рязко секна и очите му заблестяха от злоба, щом попаднах на последното изречение. Моментът се разиграваше отново и отново в мислите ми, докато тичах през глава, за да се скрия от един от работниците в корабостроителницата.

– Показвал ли си го на някого?

Преди да успея да отговоря, той ме зашлеви с опакото на ръката си. Залитнах настрани и тогава последва юмрук, който ме събори на пода.

– Не смей да искаш нищо повече от мен. Деца като теб само хабят въздуха. Също толкова безполезен си, колкото развратната ти майка. – Погледът му се спря върху петното кръв на линолеума, който леля Дора търкаше на колене всяка божа седмица. – И почисти тази бъркотия, преди да съм ти избил зъбите.

Това беше първият път, в който ме удари, но не и последният. Започна редовно да си изкарва яда върху мен, след като пребиеше Дора до припадък.

Но никога вече нямаше да му се удаде такъв шанс.

Леля Дора бе мъртва. Погребахме я този следобед и още щом се прибрахме, Рубен започна да се налива.

Плака с глас. Крещя. Проклинаше господ. После дойде в бараката, където си бях намерил скривалище. Вече бях четиринайсетгодишен и позаякнал, така че повечето пъти успявах да му се измъкна. Но не и когато беше пиян до козирката и ме приклещеше в ъгъла.

Тогава се заклях никога повече да не му позволя да ме докосне с пръст. Повтарях си наум това обещание, докато понасях удар след удар.

Лежах окървавен в прахта с надеждата, че ще си отиде, ако се престорех на мъртъв. След като изгуби интерес да ме рита в ребрата, Рубен излезе със залитане от бараката и се прибра обратно в къщата.

Страхувах се да не се върне, затова в продължение на петнайсет минути не помръднах от влажната, пропита с кръв земя. Сетне станах бавно на крака, като се

мъчех да не повърна храната от церемонията в църквата, и взех чантата, която бях скрил в бараката преди две седмици. Не се ли махнех оттам, щеше да ме сполети съдбата на леля Дора, мир на праха ѝ.

Ракът постепенно разяждаше Дора отвътре и през последните дни от живота си тя непрестанно ме умоляваше да бягам. *Спаси поне себе си, Джериико* – ми казваше, но сърце не ми даваше да я оставя сама с Рубен. Никой не заслужава да умре по този начин. Най-малко леля ми. Тя ухаеше на канела и ме даряваше с най-сърдечните и топли прегръдки, докато силите съвсем не я напуснаха и вече не можеше да повдига ръцете си.

Когато я хванах за ръката на смъртното ѝ легло и я уверих, че отива на по-добро място, наистина го вярвах. Едва ли имаше нещо по-лошо от ада, който вече бе преживяла.

Беше дошло времето да изпълня молбата ѝ. *Да спася себе си.*

Промуших натрошената си ръка в презрамката на раницата и потиснах нуждата да изкрещя от болка. Отказвах да доставя това удоволствие на Рубен.

Докато излизах на пръсти от бараката, хвърлих един последен поглед на къщата. Светлините бяха запалени, но не се долавяше никакво движение. Вероятно Рубен вече спеше дълбоко на дивана.

Повече от всичко ми се искаше да взема тубата бензин и да го изпържа жив, но не можах да го направя. Не такова би било желанието на Дора.

Тя беше единственото хубаво нещо в тази къща. Не помня майка си, но не минаваше и ден, в който Рубен

да не изругае по неин адрес, задето ме е изоставила при тях и си е заминала.

Може би двамата с нея си приличаме, защото аз също си тръгнах оттам с намерението никога повече да не се върна.

Пронизван от нетърпима болка, някак извървях шестте километра до доковете, където работеше Рубен. Знаех точно къде да се скрия, защото понякога той изнасяше стока от контейнерите и ме караше да му помагам.

Сега оставаше само да изчакам почивката на пазачите да свърши, за да изляза от укритието си.

Покрай контейнерите премина лъч светлина и бързо се сврях обратно в сенките.

– Видя ли нещо, Сам?

Гласът не ми беше познат, навярно защото Рубен никога не водеше приятелите си вкъщи. Предпочиташе да се налива сам.

– Не, човече. Но току-що мярнах плъх колкото оная ми работа. Обзалагам се, че тези проклетници се изяждат едни други.

– Отврат.

Чух стъпките им да се отдалечават по чакъла и се молех да не се върнат отново, за да не ми се наложи да бягам. Не бях сигурен дали тялото ми ще го понесе.

Първият глас обяви в радиостанцията кой е следващият контейнер и кранът се спусна със скърцане надолу.

– Натовари ли стоката?

– Да, всичко е там.

Ха! Виждаш ли, чичо Рубен? Ти не си единственият, който върти контрабанда.

Погледнах предпазливо нагоре и зърнах металната щипка на крана да се спуска към контейнера, зад който се бях скрил. *Мамка му.* Скривалището ми бе напът да изчезне.

– Заклучи ли го? Ако някой се усъмни, че е отварян, няма да ни платят.

– По дяволите. Проклетият плъх ме разсея и забравих. Катинарът още е в джоба ми.

Това трябва да е някаква шега.

Хрущенето на чакъл се усили и стъпките се насочиха към мен. Дръпнах се назад и тогава забелязах отключената врата.

Разполагах с петнайсет – или по-скоро с десет секунди да взема решение.

Ако побегнех, със сигурност щяха да ме хванат и да ме изпратят при Рубен. Така че не ми оставаше голям избор.

Никога няма да се върна там.

Проврях се между отворените врати на контейнера и потънах в непрогледния мрак. Вятре ме обгърна с мрад на гнили плодове и пикня.

Опилах пространството пред себе си със здравата си ръка. По заоблените ъгли познах, че това са пластмасови бидони. Пъхнах се между тях с изгарящо от болка рамо секунда преди вратата да се затвори, поглъщайки последната тънка ивица светлина.

Ключалката изщрака и миг по-късно усетих как контейнерът се издига във въздуха. Стомахът ми пак се преобърна.

Ще умра.

Не спирах да си представям как кранът ни изпуска и политаме към земята.

Мамка му, ще умра.

След няколко минути обаче контейнерът престана да се клати и се спря на място с металическо стържене.

Върху кораб. Пътуващ в неznайно каква посока.

По-рано, когато се бях промушил през оградата, планът ми не беше точно такъв. Със сладкишите и водата в раницата си щях да оцелея не повече от седмица, а един господ знаеше накъде пътувахме и кога щяхме да пристигнем.

Което значеше, че все пак съм бил прав. Очакваше ме сигурна смърт.

Стиснах здраво раницата си, като се самоубеждавах, че това е за предпочитане пред всекидневния побой у дома.

* * *

Щом останах сам в тъмнината, напълно изгубих представа за времето. Мирисът на собствените ми лайна, примесен с вонята в контейнера, не ми позволяваше да сложа нищо в устата си.

Мозъкът ми играеше номера, привиждаха ми се неясни силуети в мрачните ъгли. Сънувах кошмари всеки път, щом потънех в сън. А жегата, мамка му... жегата.

Вече няха нито капка вода. Бъбреците ме боляха и едва успях да се изпикая.

Щях да си умра тук, заключен в метална кутия като шибано животно. Не трябваше да бягам. Трябваше да

остана и да се защитя. Дори затворът би бил по-приятен от това. Импулсивното ми решение щеше да се окаже погрешно.

Тогава се пречупих.

Завлачих ранената си ръка по пода и пропълзях до вратата, през която бях влязъл преди бог знае колко дни. Със сетни сили свих пръстите на здравата си в юмрук и заблъсках по метала.

– Помощ! Пуснете ме! Помощ!

Нищо.

Не спрях да блъскам и да крещя, докато ръката ми не изтръпна и не останах съвсем без глас.

Накрая рухнах от изтощение пред вратата, молейки се просто да заспя и повече да не се събудя.

* * *

– Исусе Христе. Искаш да кажеш, че хлапето е стояло заключено в контейнера десет дни?

– Така изглежда, капитане.

Стори ми се, че чувам гласовете насън. Вместо нагорещен метал, усещах под себе си грапави чаршафи, а във въздуха се носеше мирис на дезинфектант. Пронизващата болка в ребрата обаче ми подсказваше, че може би не сънувам.

– Откъде разбра? Кой друг знае?

Сърдитият, груб глас ми звучеше досущ като този на чичо Рубен. С ужас се запитах дали не съм попаднал на някого още по-лош и от него.

– Само аз, Тони и докторът, капитане. Чухме го да

крещи и го доведохме тук.

Проклятие. Капитанът на кораба. Повдигнах леко клепачи, но ослепително ярката светлина сякаш изгори ретината ми.

– Ей, хлапе. Чуваш ли ни? Отвори очи – обади се дрезгавият глас на капитана.

– Много е светло – изхриптях с пресъхнало, разранено гърло.

– По дяволите. Не помислих за това. Докторе, изгаси лампите. Хлапето е било на тъмно повече от седмица.

Долових през спуснатите си клепачи, че светлината намалява.

– Пробвай сега. Вече трябва да е по-поносимо.

Този път се престаших да отворя малко по-широко очите си.

Над мен се бяха надвесили двама мъже. Единият носеше тъмносин работен гащеризон, а другият – бяла риза и вратовръзка. Не беше нужно да съм гений, за да се досетя кой е капитанът. С посивялата си брада изглеждаше по-възрастен от чичо Рубен, но бе висок и нямаше бирено шкембе като неговото.

– Радвам се, че си добре, хлапе. Ще ми кажеш ли как, по дяволите, се озова на кораба ми?

– Вода – изграчих пресипнало.

– Докторе – провикна се капитанът.

Рус мъж, облечен в бяла престилка, се появи до леглото с прозрачна пластмасова чаша в ръце и поднесе сламка към устните ми.

– Не бързай – посъветва ме, но аз отпих възможно

най-голяма глътка от освежителната течност. – Ще ти прилошеш.

– Какво ще го правим? – попита капитанът, все едно не бях там.

– Включил съм го на система. Организмът му е страшно обезводнен. Рамото му беше извадено, но го наместих, докато спеше. Цялото му тяло е покрито със синини, възможно е да има и счупени ребра.

– Ще умра ли?

Думите сякаш бяха изтръгнати с ръждиви клещи от гърлото ми.

Докторът поклати глава.

– Извади късмет, че те намерихме. Още няколко дни без вода и...

Гласът му заглъхна, но веднага разбрах какво се опитваше да каже.

Още няколко дни без вода и съм щял да умра.

– Какво, по дяволите, ще правим с него? – попита мъжът с гащеризона.

– Трябва да съобщим на властите в Балтимор – отвърна капитанът. – Когато открият родителите му, ще го качим на самолета за вкъщи.

– Не. – Изкашлях се два пъти и болката в ребрата ми стана непоносима. – Моля ви, недейте.

Капитанът сведе очи към лицето ми. По изражението му познах, че следите от побоя все още не са избледнели.

– Ако не го сторя, може да си изгубя работата. Целият ми бизнес може да пропадне.

– Ще ме убие, ако се върна.

Той приклепна до леглото.

– Кой ще те убие?

Отново се изкашлях в опит да прочистя гърлото си.

– Чичо ми. Няма да се върна. Правете каквото искате с мен, но никога няма да се върна там.

Капитанът стрелна доктора с поглед, а сетне пак се обърна към мен.

– Често ли те бие?

Напук на гордостта си, реших да не премълчавам поне тази истина.

– При всяка удобна възможност. Има лошо пиянство.

– Нямах ли други роднини?

– Не, сър. Леля ми почина в деня, в който избягах. Тогава отнесох и поредния бой.

Дълбоки бръчки прорязаха задебелялото лице на капитана.

– На колко години си, хлапе?

Мислите ми вече се бяха поизбистрили и нещо ми подсказа, че ако му разкрия истинската си възраст, тук-такси ще ме свали от кораба.

– На седемнайсет. Но скоро ще навърша осемнайсет. Мога да работя. Само ми дайте шанс. Кълна се, че няма да съжалявате.

Той за пореден път отмести поглед към доктора и мъжа с гащеризона.

– Излезте вън. И да не сте обелили нито дума за това, иначе ще ви изхвърля зад борда.

Двамата мъже кимнаха и напуснаха стаята. Когато останахме сами, капитанът придърпа стол и седна до леглото ми.

– Сега ми кажи на колко години си наистина.

– Вече ви казах...

– Не, излъга ме.

Стиснах здраво напуканите си, обелени устни.

– Не можете да ме изпратите обратно там. Пак ще избягам.

– Тогава ми кажи истината. На колко години си?

Изпуснах дълга въздишка и вкопчих пръсти в белия чаршаф.

– На четиринайсет. Почти петнайсет. Но съм умен и силен. Ще работя наравно с всички останали на кораба. Заклевам се. Само ми дайте шанс.

– Мястото ти е в училище. Товарните кораби не са детски площадки – отговори капитанът, разбивайки последната ми надежда.

– Мога да мия пода. Бива ме в чистенето. Или да работя в кухнята. Моля ви, само не ме изпращай у дома.

Капитанът се изправи и прокара ръка през прошената си коса.

– Как се казваш, хлапе?

– Джерико Фордж.

– Куражлия си, Джерико Фордж. Не мога да го отрека.

Той стисна челюст и веднага разбрах, че в този миг решава каква да бъде съдбата ми.

– Моля ви, дайте ми шанс, сър. Няма да ви разочаровам.

Сграбчих още по-здраво чаршафа и усетих, че по дланта ми да избива пот.

– Присъединих се към търговския флот на осем-

найсет. Бързах да се махна от вкъщи. Баща ми също имаше лошо пиянство. Ако ти позволя да останеш, ще се наложи не само да работиш, но и да учиш. Ще ти намерим учебници и ще трябва да издържиш всички тестове, защото един истински мъж се нуждае поне от средно образование. Физическата сила е безполезна, ако главата ти е празна.

Погледнах го със зейнала уста.

– Благодаря...

– Не бързай да ми благодариш. – Капитанът кръстоса ръце пред широките си гърди и повдигна брадичка. – Поставям те на изпитателен срок. Ако се издъниш, те изпращам обратно заедно с писмо до властите, в което ще им обясня в какво състояние сме те открили и кой е отговорен за побоя. Може би ще те настанят в приемно семейство.

– Няма да се издъня. Обещавам.

Той кимна.

– Ще видим – отвърна, а после се пресегна и стисна здравата ми ръка. – Името ми е Айзък Маркос. Това е корабът ми „Фортуна“. Добре дошъл на борда, Джери-ко Фордж.

ФОРДЖ

Сега

Бизнесът ми е моят живот. Винаги е било така, така и ще бъде. Днес обаче допуснах да се разсея. *Заради нея.*

Никога не забравям уговорките си. Особено когато бизнес партньорът ми е долетял от другия край на света, за да се срещне с мен. Днес обаче забравих. *Заради нея.*

Индия Баптист – *не*, Индия Фордж – е объркване, което не предвидих, но само защото съм шибан идиот. Дори не си спомням кога за последно съм полагал специални усилия, за да накарам някоя жена да се усмихне или разсмее, камо ли да съм променял графика си. Днес обаче го направих... *заради нея.*

Спирката в Сен Тропе наруши разписанието ми, а на всичкото отгоре и *напълно забравих за срещата си с Крейтън Карас.*

Хвърлям ключовете от лодката на служителя на кея.

– Не я мести. Не я карай. Изобщо не я докосвай.

Челюстта на младия русоляв британец увисва, когато ме разпознава.

– Да, господин Фордж. Няма проблем, сър. Ще насочваме останалите към другия док.

– Много добре. Връщам се след по-малко от два часа.

Той кимва и повдига вежди, щом изваждам няколко стотачки от джоба си и му ги подавам.

– Благодаря ви, сър.

Едва на броени крачки от кея вече ми се иска да разхлабя вратовръзката си и да се върна обратно във водата. Прекарал съм повече време по палубите на корабите, отколкото на сушата, и не бих ги заменил за нищо друго. В открито море думата на капитана е закон. На сушата има прекалено много променливи и неизвестни величини. *Например съпруги, които те гледат с грейнали очи, когато им приготвиш вечеря.*

Ъгълчето на устата ми се извива в усмивка, но бързо я пропъждам. *Тази жена не ми влияе добре.*

Щом приближавам „Нобу“, изтиквам спомена от съзнанието си, поради простичката причина, че ми харесва твърде много. Когато влизам в чисто новия хотел, който със сигурност ще се превърне в притегателна точка за знаменитостите на острова заради популярния си собственик, заварвам портиера да кърши нервно пръсти в лобито, взирайки се в часовника си.

– Заповядайте, господин Фордж. Господин Карас ме помоли да ви отведа направо горе.

Кимвам и тръгвам след него.

Крейтън Карас е един от новите ми бизнес партньори. Преди три месеца сключих сделка с него и Линкълн Рискоф, наследника на най-голямата американска дърводобивна компания. Целта ни беше да предложим на пазара възобновяема енергия, чрез която да предизвикаме революция в корабната търговия. Ето защо незабавно се нуждаех от руска стомана за построяването на още кораби, на които да натоваря новата апаратура за производство на енергия – тя ще шашне всички и ще ни направи безбожно богати.

През цялото време пазахме плановете си в пълна тайна, понеже знаем, че ако се разчуют в средите на търговията с изкопаеми горива, корпоративният шпионаж ще излезе извън контрол.

Портиерът ме превежда през лоби, облицованото в светло дърво и боядисано в бежово-сини средиземноморски краски, а оттам към асансьора и апартамента на последния етаж.

– Фордж. Радвам се да те видя. Вече си мислех, че няма да дойдеш – казва Карас, когато отваря бялата дървена врата на второто почукване.

Той е няколко години по-млад от мен, но винаги съм го уважавал. В противен случай не бих го включил в тази сделка.

Посягам към протегнатата му за поздрав ръка.

– Извини ме за закъснението.

Стискаме ръце, а сетне Карас се обръща към ослепителната брюнетка, която прекосява стаята.

– Помниш ли съпругата ми Холи?

– Разбира се. За мен е удоволствие, госпожо Карас.

– Наричай ме Холи. Крей е този, който си пада по официалностите. Аз не обичам да си губя времето с глупости. Тъкмо се канех да поръчам ордъовър. Искаш ли нещо?

Сещам се за рибата и омара, които оставих недоядени. *Ще се реванширам на Индия.*

– Не, благодаря.

Тя ми се усмихва и тръгва към съпруга си.

– В такъв случай ще изляза на балкона, за да послушам певица, на когото по-рано хвърлих око, и ще ви оставя да си говорите за бизнес. – Холи се приближава до Карас и го целува по бузата. – Не се бавете много.

– За нищо на света – отговаря той и вплита пръсти в косата ѝ, долепяйки устните ѝ до своите.

Извърщам поглед към синята вода навън, за да не нарушавам интимния им момент.

Щом Холи напуска стаята, Карас отива до бара и изважда бутилка уиски „Севън Синърс“.

– Да ти наля ли едно?

– И още как.

Без да губи нито секунда, Крейтън подхваща направо по същество:

– Как вървят преговорите с Фьодоров?

Никой от бизнес партньорите ми няма дори бегла представа колко сложна е ситуацията, нито какво ми се наложи да направя, за да спечеля благоразположението на руснака.

– Бавно.

Карас повдига въпросително вежди и се приближава до мен с две чаши в ръце.

– Би ли ми обяснил по-подробно? – пита, като ми подава едната.

– Старецът се оказа костелив орех.

– Дватамата с Рискоф можем ли да ти помогнем? Не е нужно ти да вършиш цялата работа, Фордж. Разполагаме с предостатъчно влияние и пари. Какво ще го накара да ни сътрудничи?

Отпивам глътка уиски и оставям мекия торфен вкус да се разлее върху езика ми.

– Вече притежавам това, което желае. Просто трябва да намеря правилния начин да му го предам.

Погледът на Карас се изостря.

– Какво толкова иска този руснак?

– Дъщеря си.

Веждите му се извиват още по-нагоре.

– И тя е при теб?

Обръщам му гръб и се отправям към високите до тавана прозорци, през които в далечината се вижда Исла дел Сиело. Както през всички останали летни дни, водата между острова на Айзък и Ибиса гъмжи от платноходки, катамарани, джетове и моторници.

– Ожених се за нея.

Карас едва не се задавя с питието си.

– Шегуваш се, нали?

Вдигам чашата и отпивам голяма глътка уиски, преди да се обърна към него.

– Не ми остана друг избор.

Той прекосява стаята и застава пред мен.

– Значи си се оженил за нея, за да подсигуриш сделката? Божичко, Фордж. Май ще се наложи да увели-

чим твоя дял заради жертвата, която си направил. Едва преди няколко месеца ми каза, че *за нищо на света* не би се оженил.

Не съм го забравил. Бяхме в имението му в Калифорния и дадох обещание никога да не се женя, точно преди Рискоф да мине под венчилото.

– Сторих каквото трябваше – отвърщам, пресушавайки остатъка от питието си. – Няма да разочаровам двама ви с Рискоф. Корабите ще бъдат построени с руска стомана. Ще смаем целия свят и ще станем по-богати, отколкото някога сте се надявали.

Изречението на Карас внезапно помръква.

– Какво мисли съпругата ти за всичко това?

– Не знам. Все още не съм ѝ споделил. Тя самата не подозира коя е всъщност.

А аз нямам представа как ще ѝ съобщя – добавям наум.

Никога досега не ми е пукало кого ще се наложи да прегазя, за да склуча някоя сделка. Този път обаче това е единственото, за което мога да мисля. *Заради нея.*

Карас ме поглежда разтревожено.

– Надявам се, че знаеш какви ги вършиш, Фордж. Защото си се забъркал в страшна каша. Дай да ти наля още едно питие.

Той взема чашата от ръцете ми, а аз впервам поглед към острова, на който оставих Индия.

Не би трябвало да ме е грижа как ще ѝ се отрази новината.

Но притеснението е факт и нямам идея по какъв начин да се преборя с това чувство.

ИНДИЯ

Бастиан сграбчва ръката ми като в менгеме и веднага осъзнавам, че съм допуснала ужасна грешка.

– Не, никъде няма да ходя с теб. – Отстъпвам назад, но той продължава да стиска здраво китката ми. – Пусни ме, Бастиан!

– Съжалявам, Инди. Не мога.

Издърпва ме с всички сили към себе си, като ме прехвърля през перилата на лодката. Удрям главата си в нещо твърдо и слепоочието ми започва да пулсира от болка.

– Не – промълвявам едва чуто, щом долавям мъжки глас да крещи името ми в далечината.

– Трябва да тръгваме – казва Бастиан.

После ме сваля на палубата и всичко наоколо потъва в мрак.